

Bezinning 627: Omgaan met eigen zonde

Matteus 27,3-10 = fragment passiezondag A-jaar

Het Woord

Toen Judas, die Hem had uitgeleverd, zag dat Jezus ter dood veroordeeld was, kreeg hij berouw. Hij bracht de dertig zilverstukken naar de hogepriesters en oudsten terug en zei: 'Ik heb een zonde begaan door een onschuldige uit te leveren.' Maar zij zeiden: 'Wat gaat ons dat aan? Zie dat zelf maar op te lossen!' Toen smet hij de zilverstukken de tempel in, vluchtte weg en verhing zich. De hogepriesters verzamelden de zilverstukken en zeiden tegen elkaar: 'We mogen ze niet bij de tempelschat voegen, aangezien het bloedgeld is.' Na ampel beraad kochten ze er de akker van de pottenbakker mee, die dan als begraafplaats voor vreemdelingen kon dienen. Daarom heet die akker tot op de dag van vandaag de Bloedakker. Zo ging in vervulling wat gezegd is door de profeet Jeremia: 'En ze verzamelden de dertig zilverstukken, het bedrag waarop hij geschat was en dat ze hadden bepaald met de zonen van Israël, en ze betaalden er de akker van de pottenbakker mee, zoals de Heer mij had opgedragen.'

Stilte bij het Woord

Een woord bij het Woord

Alleen Matteus noteert dit verhaal over de dood van Judas. Ook Lucas vermeldt het levenseinde van Judas, maar in een andere versie en niet in zijn evangelie (Handelingen 1,16-19). Matteus plaatst zijn verhaal niet toevallig na het berouw van Petrus na de drievoudige verloochening. De evangelist wil dat we deze twee verhalen met elkaar vergelijken.

Petrus en Judas hebben beide gezondigd. Ze tonen zelfs allebei berouw. Maar het verschil is dat Petrus in vergiffenis gelooft, Judas niet. Judas neemt zijn lot in eigen handen en beslist autonoom er een einde aan te maken. Petrus echter blijft open voor Jezus. Hij zal doorheen zijn zonde juist dichterbij Jezus komen en zich voor Jezus engageren, zelfs tot in de marteldood.

Het woord 'bloed' is een centraal begrip in deze tekst. Eerst bekent Judas in het algemeen dat hij gezondigd heeft. Maar dan maakt hij zijn belijdenis concreet: hij heeft onschuldig bloed prijsgegeven. In de semitische denkwijze staat het bloed voor de ziel van de mens, voor het meest intieme, voor de aanwezigheid van God in hem, voor het leven. Daarom zegt Jezus dat de wijn zijn bloed is. Dus eigenlijk zijn leven. En Jezus geeft het. Dit 'geven' van Jezus staat in schril contrast met het 'prijsgeven' van Jezus bij Judas.

Jezus geeft zijn bloed, vergoten voor velen om de zonden te vergeven. Judas heeft het Hem nog meer enkele uren eerder horen zeggen. En toch gelooft hij niet in Jezus' vergiffenis voor hem.

Dertig zilverlingen is de som die voor een slaaf wordt neergeteld. Ja, Jezus stelt zich op als een slaaf, als dienaar. Met dat geld wordt een akker gekocht om vreemdelingen te begraven. Net nadat Jezus gestorven is, vermeldt Matteus dat 'de graven werden geopend en de lichamen van veel gestorven heiligen tot leven gewekt werden' (Matteus 27,52). Het drukt de essentie van het christelijk geloof uit. Jezus sterft en door zijn sterven worden velen gered.

Een laatste keer vermeldt Matteus dat de Schrift vervuld wordt. Hij schrijft het citaat aan Jeremia toe, maar in feite staat het bij Zacharias (11,12-13). Al komen enkele woorden van dit citaat ook voor in Jeremia (19,1-15). Daar is het een aanklacht tegen de leiders van het volk, wat hier bij Matteus zeker een plaats verdient.

Het Woord in mijn leven

Is er een zware zonde (in mijn leven) waarvan ik denk dat de Heer ze niet vergeeft? Kan ik mijn zonde(n) erkennen, er berouw voor tonen en doorheen de vergiffenis van de Heer doorgroeien naar een nieuwe toekomst?

Bidden met het Woord

Heer,
U kijkt anders naar de zonde
dan Judas heeft gedaan.
Geen enkele zonde
kan ons afsluiten
van Uw liefdevolle vergiffenis.
Altijd bent U bereid
ons toekomst te geven,
nieuwe kansen, keer op keer.
We mogen naar onszelf kijken
met Uw ogen, met Uw hart.
Want juist voor onze zonden
hebt U Uw leven gegeven,
Uw bloed vergoten.
We danken U, Heer. Amen.

© Eric Haelvoet 2017